

слышаніе то, и кажи мъ сичко то что чѣтъ отъ мене.
Абѣе оубо философъ отиде при цара, и по обычаю
лони мъ се, и рече мъ: Живъ буди во вѣки, ца-
ло и радуйся, защо то дойдохъ, да ти донесемъ вѣсть
(веры) добра и радостна за сына ти. Знай прочее, Ф-
ю, защо сынъ ти продѣма, и ме прати благовѣст-
ка при тебе. Царь же чѣвши това слово, возрадова-
премного, и со всѣмъ дрѹгъ быкши, абѣе прати да-
доведатъ: а философомъ дарове дарова големы.

Дойдевши прочее царскій сынъ при баща си цара,
клони мъ се, и поздрави го. Онъ же чѣвши поздрав-
їе изъ сыновни тѣ си оуста, като изумленъ быде отъ
остъ, и пригирнавши го, вожделѣннѣйше цѣловаше
Послѣ тѣри го при себѣ на столѣ своемъ, и рече мъ:
Превожделѣнное мое чадо! комъ е причиня та толи-
ко молчаниемъ и безгласіемъ твоего, що то азъ за жи-
те дѣмы щехъ да тѣ оубиимъ; И онъ отвѣсти и рече
мъ: О отче и царю! Божъ, кой то е помошникъ всегда
окиннымъ, оупази ме отъ това неправедно заколе-
и лута смерть: причина та же, владыко, за комъ то
седьмь дни не продѣмахъ, не е дрѹго освенъ закѣ-
їе то обучителя моего Синтипы, кой то ми зарчи
седьмь дни да не продѣмамъ, никому нищо. А при-
з та на мое то страданіе е преславаніе тол запо-
и Синтиповы. Понеже, като ме предаде на жена та,
то ти се обѣща да ме направи да продѣмамъ, и
веде ме въ кѣща та си, аби начна да ме принуж-
да на зло, и безчисленны и дрѹги неподобны и раз-
щенны дѣмы изрекши ми, рече ми най послѣ и това:
непогрѣшно ще направимъ баща ти да погине, а
да земешъ и царство то и мене за жена: кое то азъ
ши, разгневавахъ толко на безстыдство то и безстра-